

Rondblik

De betrokken evangelist Leren van Duitsland (3)

H. Drost

Samenvatting drie artikelen over evangelisatie

Evangeliseren is je begeven op glad ijs. Wie zonder deugdelijke uitrusting gaat, zal verdrinken (eerste artikel). De deugdelijke uitrusting is de bijbelse waarheid (tweede artikel). Uitgerust met de waarheid van God mag je proberen bij de ander te komen (derde artikel).

Na het lezen van het boek van dr. W. Nestvogel over evangelisatie is de conclusie dat het belangrijk is de volgende vragen te stellen in deze postmoderne tijd:

- 1. Willen we de gezonde leer vasthouden of offeren we die op aan een zo breed mogelijke samenwerking van christenen alsook om de ergernis van het evangelie weg te nemen?**
- 2. Durven we het nog aan bijbels over de zonde te spreken, of zwakken we het in kerk en evangelisatie zover af dat de postmoderne mens niet tot ervaring van de zonde komt?**

Het gaat erom dat je de dubbele liefde hoog houdt in het evangelisatiewerk. Voorop moet de liefde tot Christus gaan. Dat is de liefde die zijn boodschap heel en ongeschonden in deze cultuur wil indragen. Maar daaraan verbonden is de liefde tot de medemens die in deze postmoderne wereld rondzwerft in het hier en nu zonder houvast te vinden.

Opruimen van de hindernissen

De liefde zoekt de medemens. Dat betekent dat je ook alle hindernissen op wilt ruimen die de boodschap in de weg kunnen staan. In dit boek wordt benadrukt dat Paulus' methode niet was zich aan te passen door de smalle weg breed te maken, maar dat hij zich aanpaste door de smalle weg zo goed mogelijk uit te leggen (zie 1 Kor. 9:19-23). Als (traditionele) kerken moeten wij het evangelie niet onnodig moeilijk maken door taalgebruik of vormen die van wereldvreemdheid getuigen. In dat verband is het ook belangrijk dat we maar niet wat aanrommelen met (bijvoorbeeld) muziek die nergens naar klinkt. Wie met de boodschap van heil de moderne medemens zoekt, wil vermijden dat je belemmeringen voor het evangelie opwerpt door je optreden, programma enzovoort. Nestvogel maakt daarbij de nuchtere opmerking dat door helder taalgebruik en mooie muziek op zich niet mensen voor het geloof worden gewonnen, maar wel bereik je ermee dat je mensen niet afstoot en dat ze eerder bereid zijn naar argumenten te luisteren.

De problemen van de ander

De Bijbel leert ons het probleem van de ander altijd serieus te nemen. Veel mensen zitten met moeilijke vragen, hebben 'scheuren in hun ziel' vanwege alles wat ze meegemaakt hebben in dit leven. Een luisterend oor en een open hart zijn heel belangrijk voor een oprechte evangelisatie. Maar als het niet komt tot confrontatie met de bijbelse boodschap van zonde en verlossing, blijf je steken in de problematiek en wordt het evangelie een therapeutisch verhaal. Nestvogel laat zien dat het belangrijk is door te praten over wat er achter de

levensproblemen zit. De problemen in dit leven verwijzen naar een onzichtbaar probleem, nl. onze zonde en de behoefte aan verzoening met God. Naar dat niveau wil God met zijn Woord afsteken om een werkelijke oplossing aan te bieden.

Het hoofdprobleem van de mens is dat hij zijn hoofdprobleem niet onder ogen ziet. De meeste mensen zijn verrast te horen hoe God over hen oordeelt. De (moderne) mens kan het vanuit zichzelf ook niet weten: het moet hem gezegd worden. Hij heeft die informatie nodig. Het gaat dus om een liefdevolle confrontatie. De mens eerlijk confronteren met zijn probleem opent de ogen voor de echte oplossing van het probleem: Christus is gekomen.

Ruimte voor de ander

Men werkt nogal eens in het evangelisatiewerk vanuit de gedachte dat mensen door bijzondere ervaringen 'open' gemaakt moeten worden voor de boodschap. Men neemt ongelovigen mee naar samenkomsten met (meestal harde) muziek en indringende toespraken en vooral veel aanbidding. Dat moet openheid geven voor de boodschap.

Aan die methodiek kleven nogal wat bezwaren. Het is de vraag of je de mens op die manier eerst gevoelig moet maken voor de boodschap. Zegt God niet dat zijn Woord zelf een weg zal banen waar geen weg is van de mens uit? Bovendien is een bezwaar van deze methodiek, dat je de ander niet serieus neemt door hem zonder enige (voor)kennis in een aanbiddingsdienst te storten: 'hoe zal men aanbidden zonder eerst gehoord te hebben?' Paulus heeft juist afstand genomen van dat emotioneel overweldigen van mensen en ging met hen... in gesprek.

Het blijft in evangelisatie gaan om het uitleggen van de bijbelse leer. En dan gaat het niet alleen maar om het doorgeven van een stuk informatie, maar het gaat om het spreken van Gods Woord in het besef dat daarin 'de kracht tot behoud' is, zoals Paulus in Romeinen 1 vers 16 zegt. De waarheid van de Bijbel is een levende Waarheid, want het gaat om een levende Persoon. Kortom: het moet in de methodiek van de evangelisatie niet gaan om het (postmodern) emotioneel overdonderen van mensen, maar om hen in contact te brengen met het Woord van de levende God, dat hen aanspreekt en - als God het wil - Gods licht in hun leven doet opgaan.

Intensief contact

De kracht van het evangelie is de kracht van de evangelisatie. Om dat evangelie goed te kunnen delen met de ander, is intensieve communicatie nodig. Het gaat om persoonlijke evangelisatie. Het is interessant dat dr. Nestvogel op deze manier terecht komt bij het benadrukken van de relatie in de evangelisatie. Als ik terugdenk aan hoe ik tot diezelfde conclusie kwam, moet ik bekennen dat daar een wat minder edele overweging aan voorafging. Ik liep ertegen aan dat je de moderne mens niet bereikt via onpersoonlijke advertenties, oproepen of wat dan ook. Zo leerde ik, dat persoonlijk contact van groot belang is. Het is een mooie gedachte dat je niet alleen vanuit de effecten van het contact, maar vanuit de inhoud van de evangelisatie komt tot het benadrukken van intensieve communicatie van mens tot mens.

Persoonlijke en permanente evangelisatie: de gemeente

En de gemeente? De gemeente krijgt juist een belangrijke taak vanuit deze visie op evangelisatie. De gemeente kan de mogelijkheid aangrijpen om de evangeliserende christen te

onderwijzen, toe te rusten en in gebed te begeleiden. De gemeente moet van tijd tot tijd activiteiten organiseren waar ook niet-christenen kunnen komen.

In onze gemeente in Houten letten we op al deze aspecten door samen bezig te zijn met de Tien Geboden. Eerst wordt er instructie gegeven over het gebod. Dat betekent dat vanuit de Heidelbergse Catechismus het gebod uitgelegd wordt en ook - soms door een gemeentelid - verteld wordt hoe je daar met anderen over kunt spreken. In de week daarna is er op donderdagavond een gespreksavond over hetzelfde thema, waar gemeenteleden niet-christelijke contacten mee naar toe kunnen nemen. Dat zijn avonden waar we proberen het mooie van Gods bedoeling met ons te laten zien en we getuigen van de hoop die in ons is. Aansluitend volgt de zondag erop een welkomstdienst waar we in de eredienst rekening proberen te houden met gasten.

De achterliggende gedachte is dat je vanuit de gemeente gemeenteleden ondersteunt en helpt in het uitdragen van het evangelie in hun omgeving. De gemeenteleden zelf zijn de contacten van de kerk met hen die het evangelie niet kennen.

Terugblik

Typerend voor dit boek zijn de volgende zinnen: ‘Naar mijn overtuiging en ervaring (!!) is het niet sterk de postmoderne mens met elementen van show- en amusement te lokken. Dat zijn zaken die hij uit zijn eigen leefwereld kent. De kracht van het evangelie ligt niet daarin dat het zich in het milieu van de niet-christenen invoegt. Het evangelie breekt een nieuwe wereld open, het doorbreekt oude grenzen, het is totaal uniek voor de hoorder.’

Dit is een laatste artikel n.a.v. het boek van dr. Wolfgang Nestvogel, *Evangelisation in der Postmoderne. Wie Wahrheit den Pluralismus angreift...*, uitg. Christliche Literatur-Verbreitung, Bielefeld, 156 pag. ISBN 3-89397-968-9. Prijs €5,90. Het boek is te downloaden via <http://www.clv.de/index.php>.